

KÚRIA

Bfv.III.1.085/2012/12.szám

A Kúria Budapesten, a 2013. év május hó 28. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A család büntette és más bűncselekmények miatt C. E. és társai ellen folyamatban volt büntetőügyben a C. E. I. rendű terhelt védője, a Sz. Gy. III. rendű és K. Z. X. rendű terhelt védője, a P. P. V. rendű terhelt védője, valamint a G. M. VIII. rendű terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Fővárosi Bíróság 17.B.915/2008/196. számú, illetőleg a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.176/2011/24. számú ítéletét C. E. I. rendű, Sz. Gy. III. rendű, P. P. V. rendű, G. M. VIII. rendű és K. Z. X. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Bíróság a 2011. február 14. napján kihirdetett 17.B.915/2008/196. számú ítéletével

C. E. I. rendű terheltet bűnösnek mondta ki
- 1 rendbeli folytatólagosan elkövetett család büntettségében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és c) pont, (7) bekezdés b)

pont],

- 6 rendbeli - ebből 2 esetben felbujtóként elkövetett - közokirat-hamisítás büntettében [Btk. 274. § (1) bekezdés c) pont],
 - 13 rendbeli felbujtóként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §] és
 - 1 rendbeli felbujtóként elkövetett pénzmosás büntettében [Btk. 303. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és b) pont],
- s ezért öt halmazati büntetésül 7 év 6 hónap börtönbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte;

Sz. Gy. III. rendű terhelte bűnösnek mondta ki

- 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett csalás büntettében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (7) bekezdés b) pont],
 - 1 rendbeli közokirat-hamisítás büntettében [Btk. 274. § (1) bekezdés c) pont] és
 - 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §],
- s ezért öt halmazati büntetésül 4 év börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte;

P. P. V. rendű terhelte bűnösnek mondta ki

- 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett csalás büntettében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és c) pont, (7) bekezdés b) pont] és
 - 3 rendbeli bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §],
- s ezért öt halmazati büntetésül 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte;

G. M. VIII. rendű terhelte bűnösnek mondta ki

- 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett csalás büntettében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és c) pont, (7) bekezdés b) pont] és
 - 6 rendbeli bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §],
- s ezért öt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte;

K. Z. X. rendű terhelte bűnösnek mondta ki

- 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett csalás büntettében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és c) pont, (6) bekezdés b) pont],
 - 2 rendbeli bűnsegédként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében [Btk. 274. § (1) bekezdés c) pont],
 - 2 rendbeli bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §] és
 - 1 rendbeli pénzmosás büntettében [Btk. 303. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont],
- s ezért öt halmazati büntetésül 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Egyebekben az előzetes fogvatartásban töltött időt I. rendű, VIII. rendű és X. rendű terheltek tekintetében a szabadságvesztés tartamába beszámította; a korábban végrehajtásában felfüggesztettként kiszabott szabadságvesztés végrehajtását III. rendű és X. rendű terhelt tekintetében elrendelte; rendelkezett a lefoglalt dolgokról, valamint I. rendű, III. rendű, VIII. rendű és X. rendű terheltet külön-külön bünygyi költség megfizetésére kötelezte.

A védelmi fellebbezések alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2012. február 28. napján kihirdetett 2.Bf.176/2011/24. számú ítéletével megváltoztatta az elsőfokú ítéletet,

I. rendű terhelt tekintetében

- a 6 rendbeli közokirat-hamisítás büntettét 4 esetben felbujtóként elkövetettnek,
- a 13 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségét folytatólagosan és 5 esetben felbujtóként elkövetettnek minősítette;

III. rendű terhelt tekintetében

- az 1 rendbeli bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségét folytatólagosan elkövetettnek minősítette;

V. rendű terhelt cselekményeit

- bűnsegédként elkövetett csalás büntettének [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (6) bekezdés b) pont] és
- bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségének minősítette;

VIII. rendű terhelt cselekményeit folytatólagosan elkövetettnek minősítette; és

X. rendű terhelt tekintetében

- a vagyon elleni (azaz csalási) cselekményét folytatólagosan elkövetettnek,
- a 2 rendbeli közokirat-hamisítás büntette esetében a bűnsegédi elkövetői minőségre utalást mellőzte,
- a 2 rendbeli bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségét folytatólagosan elkövetettnek minősítette.

A másodfokú bíróság egyebekben a bünygyi költségre vonatkozó rendelkezéseket a fellebbezéssel érintett terheltek tekintetében hatályon kívül helyezte, és velük szemben az elsőfokú bíróságot különleges eljárásra utasította azzal, hogy felosztás nélkül csak megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bünygyi költség összegének egészét.

Az elsőfokú bíróság - külön nem jelölve - az elkövetéskor hatályos büntető törvényt alkalmazta, s megjelölte az alkalmazott törvényhelyeket.

A másodfokú bíróság a tényállást az I. rendű, a III. rendű és a X. rendű terhelt személyi körülményeire, a III. rendű terhelt büntetett előéletére, továbbá egyes történeti részekre kiegészítette, pontosította, valamint az I. tényállási pontbeli elkövetéssel a sértetti Zrt.-nek okozott (és ebből megtérült) kár összegét pontosította.

A másodfokú bíróság ekként a tényállást már a felülbírálathoz irányadónak vette. Az I. rendű, III. rendű, V. rendű, VIII. rendű és X. rendű terhelt bűnösségére vont következtetést helytállónak találta, a minősítést érintően pedig részbeni, de többszörös korrekcióval élt.

A másodfokú bíróság további, a minősítés alapját képező törvényhelyeket is megjelölt, és ezt meghaladóan mindkét bíróság kitért az egyes cselekményekre.

A másodfokú bíróság - utalva rá, hogy az elsőfokú bíróság ugyan nem jelölte meg, de - helyesen az elbíráláskor hatályos büntető törvényt alkalmazta, merthogy az elbíráláskori nem kedvezőbb a terheltek számára. Ez a pénzmosásnál külön is taglalásra került.

A másodfokú bíróság - szemben az elsőfokú bírósággal - a minősítés mellett terheltenként tételesen megjelölte a vonatkozó tényállási pontokat.

Az elsőfokú bíróság (ítélet 93-99. oldal) és a másodfokú bíróság (ítélet 18-30. oldal) jogi értékelésének lényege a következő.

Az elsőfokú bíróság a csalást azáltal látta megvalósulni, hogy a sértetti Zrt. hamis tartalmú tájékoztatása a lízingkérelemben, miszerint a lízingtárgy létezik, azt a szállító cég megvásárolta, az átadása-átvétele megtörtént, érdemben befolyásolta, megtevesztette a sértetti Zrt.-t, és annak kára keletkezett a lízingdíj nem fizetése és a lízingtárgy fel nem lelhetősége miatt.

A másodfokú bíróság ezt, és azt a minősítésből kitűnő álláspontot is osztotta, hogy a csalás tettese [Btk. 20. § (1) bekezdés] az I. rendű terhelt, míg bűnsegédje [Btk. 21. § (2) bekezdés] a III. rendű, V. rendű, VIII. rendű és X. rendű terhelt.

Az elsőfokú bíróság hallgatólagosan, a másodfokú bíróság kifejezetten megfogalmazva az ügyletek tényleges lebonyolítását tettesi magatartásként, és a lízingszerződés megkötésében formálisan résztvevőként bűnsegédi magatartásként minősítette.

A másodfokú bíróság a kárt a megtévesztő magatartás következményeként jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság a csalásnál a Btk. 12. §-ának (2) bekezdése szerinti folytatólagosságot tartalmilag jórészt körülírta (ugyanazon sértett sérelmére, ugyanolyan cselekmény, több alkalommal elkövetése).

Az elsőfokú bíróság a csalásnál az üzletszerűséget a folytatólagossághoz kötve és a Btk. 137. §-ának - a helyes 9. pontja helyett elírással - 7. pontját megjelölve azzal indokolta, hogy az I. rendű, az V. rendű és a VIII. rendű terhelt rendszeres haszonszerzésre törekedett.

Az elsőfokú bíróság a csalásnál a bünszövetséget a Btk. 137. §-ának 7. pontját és a IV. számú BED-et (büntető elvi döntés) idézve okolta meg. E körben utalt rá, hogy az I. rendű terhelt az elkövetésben előzetesen megállapodott - más (II. rendű, IV. rendű, IX. rendű, XII. rendű) terhelteken túl a III. rendű, az V. rendű, a VIII. rendű és a X. rendű terheltekkel is.

A másodfokú bíróság egyetértett a folytatólagosság és a bünszövetség, valamint - az V. rendű terhelt kivételével - az üzletszerűség megállapításával. A másodfokú bíróság a minősítéshez megjelölte a Btk. jelentős és különösen nagy kárt értelmű 138/A. § c) és d) pontját is.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az V. rendű terhelt tekintetében az I/1/3/a. tényállási pontban az, hogy más terhelteknek a sértetti Zrt.-t ajánlotta, akik az ő közvetlen munkatársán keresztül vették fel a kapcsolatot ezen lízingcéggel, önmagában büntetőjogi felelősség alapjául nem szolgálhat, és az V. rendű terhelte a vádirat sem tartalmaz konkrét tényállást. Így az V. rendű terhelt esetében csak az I/1/3/b. tényállási pontban rögzített magatartás a vád tárgya, s 44.534.700 forint kár okozása a terhére felrovott.

A másodfokú bíróság a bünszövetségben elkövetéssel egyetértett, mert felismerhető volt az V. rendű terhelt részéről, hogy bűncselekmények szervezett végrehajtásában vett részt. A másodfokú bíróság az üzletszerű elkövetésben viszont nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, figyelemmel arra, hogy az V. rendű terhelt csak egyetlen ügyletben működött közre.

A másodfokú bíróság mindezek folytán jelentős kárt okozó, bünszövetségben elkövetett csalás büntetteként [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (6) bekezdés b) pont], a Btk. jelentős kárt értelmű 138/A. §-ának c) pontját is jelölve

minősítette az V. rendű terhelt ezen cselekvőségét.

A másodfokú bíróság a VIII. rendű és a X. rendű terhelt családi cselekményeit folytatólagosan elkövetettnek is minősítette, miután a Btk. 12. §-ának (2) bekezdésében foglalt feltételeket megvalósultnak találta.

Az elsőfokú bíróság a pénzmosást a Btk. 303. §-a elsőfokú elbírálásakor - 2007. június 1-től - hatályos (2) bekezdésének a) pontja alapján indokolta azzal, hogy az I. rendű terhelt előzetesen megállapodott a IV. rendű, X. rendű és XV. rendű terhelttel, míg ismeretlen személy a XVI. rendű és a XVII. rendű terhelttel, hogy a sértetti Zrt. által kiutalt, általuk is - abból, hogy cégük ennek érdekében érdemi tevékenységet nem végzett - tudottan illegális eredetű pénzeket cégük rendelkezésre bocsátott bankszámláján fogadják, felveszik vagy továbbutalják. Ezzel pedig a megállapodásban részes terheltek azt a látszatot keltették, hogy a valójában nem létező lízingtárgyak beszerzésében közreműködtek.

Az elsőfokú bíróság - szemben az indokolásával - a cselekmény minősítésében mégis az elkövetéskor hatályos Btk. 303. § (1) bekezdését és (2) bekezdésének a) és b) pontjait jelölte meg.

Ezt az ellentmondást a másodfokú bíróság feloldotta. Idézte és elemezte a Btk. elkövetéskor hatályban volt 303. §-ának (1) bekezdését és (2) bekezdésének a) és b) pontjait. Kimutatta, hogy ezen bűncselekményt érintően sem enyhébb az elbíráláskori büntető törvény, azaz ennél is az elkövetéskori az alkalmazandó.

A másodfokú bíróság tévesnek találta, hogy az elsőfokú bíróság a pénzmosásnál bünszövetségben elkövetést állapított meg, holott ilyen minősítő körülménye e bűncselekménynek nincs is.

A másodfokú bíróság végül megállapította, hogy az I. rendű és a X. rendű terheltek az általuk elkövetett bűncselekményből származó pénz tekintetében végeztek, éspedig rendszeres haszonszerzésre törekedve banki műveleteket, hogy a pénz eredetét leplezzék, valós gazdasági tevékenység látszatát keltve legális forrásból származóként tüntessék föl. Ezáltal cselekvőségük a pénzmosás elkövetéskori törvényi tényállásba illeszkedik, miután az mindkettőjük részéről üzletszerűen, az I. rendű terhelt részéről egyszersmind a minősítő körülményt képező különösen nagy (50 mFt-ot meghaladó) értékre elkövetettnek is minősül. Ekként az elsőfokú bíróság minősítésén formailag nem változtatott.

Az elsőfokú bíróság a magánokirat-hamisítás elkövetését azzal indokolta, hogy mind a családi, mind a pénzmosási cselekményeknél valamennyi terhelt által tudottan több hamis vagy hamisított tartalmú magánokirat került felhasználásra.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a magánokirat-hamisítás rendbeliségét egyes terheltek esetében a felhasznált valótlan tartalmú okiratok számával egyezően, más terheltek esetében a lízingügyletek számának megfelelően, de - a IX. rendű terhelt kivételével - a folytatólagosság figyelmen kívül hagyásával minősítette.

A másodfokú bíróság a magánokirat-hamisítás folytatólagosságát illetően a Btk. 12. §-ának (2) bekezdése, a BKv 36. számú állásfoglalás és a BH 2002/210. szám alatt közreadott jogeset alapján bemutatta, hogy - bár e bűncselekménynek szokásos értelemben vett sértettje nincs - a folytatólagosság megállapítható, ha a sértett jogviszony, mint a magánokiratok bizonyító erejébe vetett bizalom, több elkövetés mellett azonos. Az ugyanazon célból más bűncselekmény sértettjének megtevesztésére többszöri felhasználáskor a folytatólagosság megállapítandó.

A jelen ügyben tehát a rendbeliség nem a felhasznált okiratok, hanem a lízingügyletek számához igazodik, annak folytatólagos elkövetése mellett pedig folytatólagosan elkövetett a magánokirat-hamisítás is.

Ezért az I. rendű terhelt folytatólagosan követte el a 13 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségét, 5 esetben felbujtóként (I/1/2. pont: 2; I/II/1-3. pont: 3), 8 esetben tettesként (I/1/2/b. pont: 1; I/1/2/1. és I/1/2/2. pont: 2-2; I/1/3/b. pont: 1; II. pont: 1; és a kimaradt I/1/1/b. pont: 1).

A másodfokú bíróság a magánokirat-hamisítást egyebekben a III. rendű (II. pont: 1), az V. rendű (I/1/3/b. pont: 3), a VIII. rendű (I/1/1/b. pont: 1; I/1/2/b. és I/2/1. pont: 2-2) és a X. rendű (I/1/2/b. pont: 2) terhelt tekintetében folytatólagosan elkövetettnek minősítette.

Az elsőfokú bíróság szerint a közokirat-hamisítást az I. rendű terhelt rábíráására (a IX. rendű terhelten túl) a III. rendű és a X. rendű terhelt követte el, mert a rábírtak közreműködtek abban, hogy a személyi adataik rendelkezésre bocsátásával nevükre olyan cégek kerüljenek a cégjegyzékbe, mint közokiratba bejegyzésre, amelyeknek nem voltak a valóságos tulajdonosai, nem gazdasági tevékenység folytatására és nem is ők alapítottak.

A másodfokú bíróság egyetértett azzal, hogy az elsőfokú bíróság a Btk. 274. § (1) bekezdés c) pontja szerint minősítette az I. rendű, a III. rendű és a X. rendű terhelt vonatkozó cselekményeit.

A másodfokú bíróság továbbá rámutatott, hogy a cégnyilvántartás bizonyító erejű közokirat, amely hitelesen tanúsítja a benne

feltüntetett adatok és tények fennállását és azok változásait. Az ún. intellektuális közokirat-hamisítást pedig az követi el, akinek a közreműködésével jog vagy kötelezettség létezésére, megváltoztatására vagy megszűnésére vonatkozó valótlan tartalom (adat stb.) kerül az egyébként alakilag hibátlan közokiratba [1/2004. BJE számú büntető jogegységi döntés; EBH 2002/734.; BH 2007/181.].

A másodfokú bíróság ugyanakkor kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a III. rendű terhelt kivételével figyelmen kívül hagyta, miszerint az adott közreműködés nem bűnszegély, hanem elkövetési magatartás, és a rendbeliség nem a közreműködő személyek, hanem a cégbírósi bejegyzések számához igazodik.

Mindebből következően - az I. rendű terhelt tette 2 rendbeli közokirat-hamisításnak (II. tényállási pont: a C.-P. Kft. alapítása, átruházása), és felbujtója 4 rendbeli közokirat-hamisításnak (I/1/1/a. és I/1/1/c. tényállási pont: a IX. rendű terhelt rábírása, I/1/2/a. és I/1/2/c. pont: a X. rendű terhelt rábírása); a X. rendű terhelt pedig ugyancsak tette 2 rendbeli közokirat-hamisításnak, ezért a bűnszegédi elkövetői alakzatra utalást mellőzte.

A fentieknek megfelelően a jogerős ügydöntő határozat szerint:

I. rendű terhelt bűnös

- 1 rendbeli folytatólagosan, különösen nagy kárt okozó, bűnszegetségben és üzletszerűen elkövetett csalás büntetében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és c) pont, (7) bekezdés b) pont - tényállás I/1/1/b., I/1/2/b., I/1/3/b., I/2/1., I/2/2. és II. pont],

- 6 rendbeli - ebből 4 esetben felbujtóként elkövetett - közokirat-hamisítás büntetében [Btk. 274. § (1) bekezdés c) pont - felbujtóként 4 rendbeli: tényállás I/1/1/a. pont 1 rendbeli IX. rendű terhelt rábírása, I/1/1/c. pont 1 rendbeli IX. terhelt rendű rábírása, I/1/2/a. pont X. rendű terhelt rábírása, I/1/1/c. pont X. rendű terhelt rábírása; tettesként 2 rendbeli: tényállás II. pont 2 rendbeli a C.-P. Kft. alapításakor és átruházásakor],

- 13 rendbeli folytatólagosan, 5 esetben felbujtóként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. § - felbujtóként 5 rendbeli (I/1/2. pont: 2, I/II/1-3. pont: 3), tettesként 8 rendbeli (I/1/2/b. pont: 1, I/1/2/1. és I/1/2/2. pont: 2-2, I/1/3/b. pont: 1, II. pont: 1, és a másodfokú ítéletből kimaradt I/1/1/b. pont: 1)] és

- 1 rendbeli felbujtóként, üzletszerűen és különösen nagy értékre elkövetett pénzmosás büntetében [Btk. 303. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és b) pont - tényállás II/1. pont: az I/1/1/b. pont kapcsán 8.101.049 forint és 8.101.049 forint = 16.202.098 forint, II/2. pont: az I/1/2/b. pont kapcsán 8.962.200 forint és 35.572.500

forint = 44.534.700 forint és II/3. pont: az I/1/3/b. pont kapcsán 47.388.000 forint - mindösszesen 108.271.498 forint, mely érték túl volt a minősítő körülményt képező 50 mFt-ot meghaladó különösen nagy értéken],
s ezért őt halmazati büntetésül 7 év 6 hónap börtönbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélték.

III. rendű terhelt bűnös

- 1 rendbeli bűnsegédként, különösen nagy kárt okozó, bűnszövetségben és üzletszerűen elkövetett csalás büntettében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (7) bekezdés b) pont - II. pont],
- 1 rendbeli közokirat-hamisítás büntettében [Btk. 274. § (1) bekezdés c) pont - II. pont] és
- 1 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. § - II. pont],

s ezért őt halmazati büntetésül 4 év börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélték.

V. rendű terhelt bűnös

- 1 rendbeli bűnsegédként, jelentős értékre elkövetett csalás büntettében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont, (6) bekezdés b) pont - I/1/3/b. pont], és
- bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. § - I/1/3/b. pont: 3],

s ezért őt halmazati büntetésül 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélték.

VIII. rendű terhelt bűnös

- 1 rendbeli bűnsegédként, különösen nagy kárt okozó, folytatólagosan, bűnszövetségben elkövetett csalás büntettében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és c) pont, (7) bekezdés b) pont - I/1/1/b., I/1/2/b., I/2/1.], és
- 6 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. § - I/1/1/b. pont: 2, I/1/2/b. pont: 2, I/2/1. pont: 2],

s ezért őt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélték.

X. rendű terhelt bűnös

- 1 rendbeli bűnsegédként, jelentős kárt okozó, folytatólagosan, bűnszövetségben elkövetett csalás büntettében [Btk. 318. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) és c) pont, (6) bekezdés b) pont - I/1/2/b. pont],
- 2 rendbeli közokirat-hamisítás büntettében [Btk. 274. § (1) bekezdés c) pont - I/1/2/a. pont 1 rendbeli I. rendű terhelt rábírására, I/1/1/c. pont 1 rendbeli I. rendű terhelt rábírására],
- 2 rendbeli bűnsegédként, folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. § - I/1/2/b. pont: 1+1] és

- 1 rendbeli üzletszerűen elkövetett pénzmosás bűntettében [Btk. 303. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont - I/II/3. pont: 42.450.000 forint, ami nem érte el a minősítő körülményt képező különösen nagy értéket],
s ezért őt halmazati büntetésül 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélték.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen az I. rendű, az V. rendű, a VIII. rendű terhelt védője, valamint a III. rendű és X. rendű terhelt közös védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt.

Az I. rendű terhelt védője a Be. 416. § (1) bekezdésének b) és c) pontjait megjelölve
3 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségében törvényes vád hiánya [Be. 416. § (1) bekezdés c) pont, 373. § (1) bekezdés I.c) pont] miatt hatályon kívül helyezés és értelemszerűen az eljárás megszüntetése, egyebekben az indokolási kötelezettség megsértése [Be. 416. § (1) bekezdés c) pont, Be. 373. § (1) bekezdés III.a) pont] miatt hatályon kívül helyezés és új eljárásra utasítás érdekében nyújtotta be az indítványát.

Az utóbb kiegészített indítvány szerint

- az indokolás helyenként bizonytalan (pl. a lízingtárgyak létezése kérdésében az elsőfokú bíróság állást sem foglalt), önkényes (pl. ami igaz az egyik cégre, igaz a másakra is), nem kifejtett (pl. a pénzmosás releváns körülményeire), érvei és következtetései a bíróság saját gazdasági és gazdaságossági meggyőződésén alapulnak, nem az adott cég gazdasági döntéseit és nem az I. rendű terhelt tudattartalmát értékelik,
- az indokolási kötelezettség megsértésével megállapított tényállás hiányos, elnagyolt, az egyes elkövetőkre nézve nem lebontott, a bizonyítékok részletes értékelése elmaradt, esetenként ellentmondásos (pl. a csalásnál ellentmondásosan az elsőfokú bíróság az I. rendű terhelt vallomását beismerésnek vette, majd a szavahihetőségét cáfolta),
- a csalás törvényi tényállási elemei és az I. rendű terhelt tudattartalma (pl. az, hogy az I. rendű terheltet jogtalan haszonszerzési célzat vezérelte, a lízingtárgyak nem léteztek, a lízingügyletek fiktívek voltak, a lízingcéget kár érte) nem tűnnek ki a megállapított tényállásból,
- a közokirat-hamisítás és a magánokirat-hamisítás kapcsán még az sem derül ki a megállapított tényállásból, hogy azokat mely okiratokra vonatkozóan rótták fel az I. rendű terheltnek,
- a magánokirat-hamisítások kapcsán az ügyész úgy emelt vádat az I/II/1., I/II/2. és I/II/3. pontokat érintően, hogy az I. rendű terhelt részéről elkövetési magatartást nem nevesített, így a bűncselekmények pontos körülírása hiányzik, a bíróság törvényes vád hiányában mondta ki bűnösségét 3 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségében,

- a pénzmosás az elbíráláskor hatályos törvény szerint csak más által elkövetett bűncselekményből származó pénzeszközre követhető el; a pénzmosás valójában a csalás büntetlen utócselekménye, ahogyan az ítélkezési gyakorlat szerint annak tekintendő az idegen vagyron kezelésével megbízott személy által vagyron elleni bűncselekménnyel okozott kárnak a sértett megtévesztésével történő utóbbi eltüntetése vagy csökkentése; hivatkozott arra is, hogy az átutalások jogcíme a lízingtárgyak beszerzésének ellenértéke, s így a bűncselekményből származó dolog eredetének leplezésére alkalmatlan volt a tanúsított magatartás,

- a 3/2009. BJE számú büntető jogegységi határozat idézésével kifogásolja, hogy a csalási és az azt esetlegesen kizáró hitelezési csalási cselekmények megkülönböztető kritériumainak megítéléséhez szükséges tényállás nem került megállapításra.

Az I. rendű terhelt külön beadványában kérte, hogy a Kúria a Btk. 48. § (1) bekezdés 1. mondata alapján szüntesse meg a Pesti Központi Kerületi Bíróság - a Fővárosi Bíróság 22.Bf.7781/2009/23. számú határozatával 2009. november 27-én jogerős - 30.B.37994/2008/549. számú ítéletével kiszabott 3 év szabadságvesztés kapcsán alkalmazott feltételes szabadságot. Őt ezen szabadságvesztésből 2011. június 6-án feltételes szabadságra bocsátották, ami 2012. június 5-én járt le, így a 2012. február 28-án ítéletet hozó másodfokú bíróságnak rendelkeznie kellett volna a feltételes szabadság megszüntetéséről.

A III. rendű és a X. rendű terhelt közös védője a Be. 416. § (1) bekezdésének a) és b) pontját megjelölve a III. rendű és a X. rendű terhelt csalási cselekményekben bűnösségének a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével történt megállapítása és a törvénysértő minősítés folytán törvénysértő büntetés miatt, a csalási cselekmények miatt emelt vád alóli felmentése, másodlagosan a fennmaradó bűncselekmények miatt enyhítés érdekében nyújtotta be az indítványát.

Indokai szerint

- a III. rendű terhelt valóban a nevére vette a céget, de nem írt alá semmiféle iratot a lízingügylet kapcsán, így nem vonható következtetés arra, hogy tudatában lett volna annak, hogy a céget az I. rendű terhelt milyen ügylethez kívánja felhasználni, s ha mégis, nem tudhatott a lízingtárgy pontos értékéről (II. tényállási pont),

- a X. rendű terhelt valóban aláírta a lízingügylet létrejöttéhez szükséges dokumentumokat, ám az okiratok tartalmáról nem győződött meg, mert azokat az I. rendű terhelt feltétlen utasítására írta alá, így nem nyújthatott szándékos segítséget a csalás elkövetéséhez, tudata a „kár összegét” sem fogta át (I/1/2/b. tényállási pont),

- a fennmaradó bűncselekmények miatt kiszabott büntetés mindkét

terhelt tekintetében eltűlzott.

Az V. rendű terhelt védője a Be. 416. § (1) bekezdésének a) pontját megjelölve az V. rendű terhelt bűnösségének csalásban és magánokirat-hamisításban a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével történt megállapítása miatt, bűncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyítottság hiányában felmentés érdekében nyújtotta be az indítványát.

Indokai szerint

- a tényállás alapvetően hiányos, nincs felderítve, iratellenes, részben feltételezésen alapul, nem ad alapot sem csalásban, sem magánokirat-hamisításban a bűnösség megállapítására,
- a csalás törvényi tényállásának elemei és a bünszövetségben elkövetése nem bizonyítottak, erre a tényállásban kellő adat nincs is, az V. rendű terhelt nem jogtalan haszonszerzési céllal, hanem a közvetítői tevékenységen túl nem terjeszkedve törvényes jutalék megszerzéséért cselekedett, továbbá nem tanúsított megtévesztő vagy tévedésben tartó magatartást sem.

A VIII. rendű terhelt védője a Be. 416. § (1) bekezdésének a) pontját megjelölve a VIII. rendű terhelt bűnösségének csalásban és magánokirat-hamisításban a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével történt megállapítása miatt, bűncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyítottság hiányában felmentés érdekében nyújtotta be az indítványt.

Indokai szerint

- az elsőfokú bíróság 69.807.596 forintban összegezte a VIII. rendű terheltre vonatkozó kárt, amit a másodfokú bíróság 60.736.795 (valójában 60.736.796) forintban jelölt meg - azzal, hogy abból 13.418.675 (valójában 3.418.675) forint megtérült - következik, hogy a másodfokú bíróság nem állapította meg a VIII. rendű terhelt bűnösségét a H.-M Kft.-féle (I/2/1. tényállási pontbeli) lízingcsalásban, bár fel sem mentette ezen vád alól,
- mindettől függetlenül önmagában az, hogy a VIII. rendű terhelt „nullás” adóigazolást szerzett be a H.-M Kft. részére, alkalmatlan csalási cselekmény bűnsegédi magatartásának, de még a magánokirat-hamisítás megállapítására is, mert azt csak az adóhatóságnál követhetett volna el,
- a tényállás I/1/1/b. és I/1/2/b. pontja kapcsán is elégtelen a VIII. rendű terhelt bűnösségének a megállapítására a rögzített szerepe (közreműködött okiratok beszerzésében, továbbításában), mert az a tényállás azt már nem tartalmazza, hogy tudatában lett volna az I. rendű terhelt csalási szándékának,
- a tényállás általában is nélkülözi a tényszerű konkrétumokat,
- a bírói gyakorlat alapján a csalás bűnsegélyéhez szükséges, hogy a bűnsegéd részesüljön a csalással megszerzett vagyoni előnyből, de ilyen megállapítás a tényállásban nincs,

- a kiszabott büntetés egyébként is törvénysértően súlyos, nincs figyelemmel a belső arányosságra sem.

A Legfőbb Ügyészség a BF.2410/2012. (I. rendű terhelt), a BF.189/2013. (III. rendű, V. rendű, X. rendű terhelt) és a BF.2410/2012/2. (VIII. rendű terhelt) számú átirataiban a védők indítványait részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta, és a megtámadott határozat I. rendű, III. rendű, V. rendű, VIII. rendű és X. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartását indítványozta.

A BF.2410/2012. (I. rendű terhelt) számú átirat szerint
- az indokolási kötelezettség megsértésével kapcsolatos okfejtés valójában a bizonyítékok értékelését kifogásolja, ami a törvényben éppúgy kizárt, mint a megállapított tényállásnak a támadása.

Az indokolási kötelezettség megsértése feltétlen hatályon kívül helyezést maga után vonó eljárási szabálysértést csak akkor valósít meg, ha nem állapítható meg, hogy a bíróság mire alapította a döntését, s ezáltal az nem bírálható felül (BH 2012/32.).

Az irányadó tényállás részletes és alaposan kimunkált, annak alapján egyértelműen megállapítható, hogy az I. rendű terhelt a felrótt bűncselekmények elhatárolója, tervezője, szervezője és a társai közreműködésével végrehajtója.

- A pénzmosás törvényi tényállásának valamennyi eleme megvalósult, és az nem a csalás büntetlen utócselkménye.
- A törvényes vád hiánya sem valósult meg, a tényállás II/1-3. pont a vádirattal egyezően tartalmazza a 3 rendbeli magánokirat-hamisításhoz szükséges adatokat.

A BF.189/2013. (III. rendű, V. rendű, X. rendű terhelt) számú átirat szerint

- a III. rendű és a X. rendű terhelt tekintetében a büntetésnek a felvetett enyhítése önmagában, azt megalapozó anyagi jogszabálysértés hiányában törvényben kizárt,
- az V. rendű terhelt tekintetében a megállapított tényállás támadhatósága törvényi tilalom folytán ugyancsak kizárt,
- a vonatkozó indítványok érdemben, anyagi jogi szempontból sem megalapozottak, mert az irányadó tényállás bevezető részében, a konkrét tényállási pontokban és a jogi értékelés körében tett ténymegállapítások együtteséből kitűnik, hogy az I. rendű terhelt előzetesen megállapodott a III. rendű, az V. rendű és a X. rendű terhelttel a bűncselekmények elkövetésében, az V. rendű terhelt pedig amikor maga fordult az I/1/3/a. tényállási pontbeli sikertelen próbálkozást követően az I/1/3/b. tényállási pont szerint az I. rendű terhelthez, következik, hogy tisztában volt azzal, hogy a korábban benyújtott dokumentáció nem volt alkalmas a

lízincég megtévesztésére.

Az V. rendű terhelt védője észrevételében maradéktalanul fenntartotta az indítványában foglaltakat és arra hivatkozott, hogy szavahihető tanúk vallomásai szóltak az V. rendű terhelt mellett, míg ellene semmi.

A BF.2410/2012/2. (VIII. rendű terhelt) számú átirat szerint
- a megállapított tényállásnak a támadása törvényben kizárt,
- az elsőfokú ítélet tényállást indokoló része (86-87. oldal) is körülírta a VIII. rendű terhelt tudattartalmát, vagyis azt, hogy teljes rálátása volt az elkövetések ügymenetére, beleértve a lízingszerződések valódi természetének a tudatát is,
- a büntetési tételkereten belül kiszabott büntetés nem törvénysértő, mert anyagi jogszabályt, mérlegelést nem tűrő rendelkezést nem sért.

A Kúria az I. rendű terhelt tekintetében Bfv.III.69/2013. szám alatt indult felülvizsgálati ügyet a 2013. április 12-én hozott 6. sorszámú végzésével a további terheltek tekintetében indult jelen felülvizsgálati ügghöz egyesítette.

A Kúria a Be. 420. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott.

A védők az indítványukban foglaltakat fenntartották, s annak megfelelően szólaltak fel.

Az I. rendű terhelt védője nem értett egyet az ügyészi állásponttal, mert szerinte az indokolási kötelezettség hiánya kapcsán szükségképpen értékelni kell a tényállás hiányosságát, ami nem azonos a tényállás támadásával. Változatlanul hatályon kívül helyezést és új eljárásra utasítást indítványozott.

A III. rendű és a X. rendű terhelt védője sem osztotta az ügyész álláspontját, meglátása szerint nem a tényállást, hanem az abból levont jogkövetkeztetést támadja. Indítványa továbbra is az általa védett terheltek felmentése, másodlagosan a fennmaradó bűncselekmények miatt a büntetés enyhítése.

Az V. rendű terhelt védője az ügyészi álláspont ellenében nem látta törvényben kizártnak az indítványát, ami nem a tényállást kifogásolja, hanem azt, hogy a megállapított tényállás alapján védenre nem lett volna elítélhető. Az ügyész nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének, a bíróság pedig a kétségek értékelésének szabályát sértette meg. Felmentésre tett indítványt.

A VIII. rendű terhelt védője szerint a bíróság nem teljesítette az

indokolási kötelezettségét, egyebekben azt fejtegette, hogy védence nem vett részt bűncselekmények elkövetésében, egyszerű papírokat vivő-hozó, napi 5-10 ezer forintért dolgozó futár volt az I. rendű terhelt irodájában, ezzel viszont nem a megállapított tényállást akarja támadni. Változatlanul felmentést indítványozott.

A Legfőbb Ügyészség képviselője a felszólalásában az átirataikban foglaltakat fenntartotta. Részletezte, hogy a védői indítványok részben miért tekintendők törvényben kizártnak. Szerinte a védők nem érzékelték, hogy a bizonyítékok értékelésén keresztül sem támadható a tényállás. A ténymegállapításnak pedig része az elkövetői tudattartalomra vont következtetés, mégha esetlegesen az indokolásnak a tényálláson kívüli része is tartalmazza ezt.

Az I. rendű terhelt védője a viszonzválaszában kifejtette, hogy a törvényes vád hiánya - álláspontja szerint - abban áll, hogy a vád ugyan megjelöli a konkrét tényállási pontokat a 3 rendbeli magánokirat-hamisításnál, de a tényállásban a védencének még a neve sincs megjelölve.

A Legfőbb Ügyészség képviselője erre adott válaszában jelezte, hogy a vádbeli adott tényállási pontokban szerepel az I. rendű terhelt neve.

Az I. rendű, a III. rendű, az V. rendű, a VIII. rendű és a X. rendű terhelt egyaránt csatlakozott a védőjének indítványához. Ezt meghaladóan az I. rendű terhelt kifogásolta az ítélet kései kézbesítését.

A felülvizsgálati indítványok nem alaposak.

A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, a jogerős ügydöntő határozattal szembeni jogi - és nem pedig ténybeli - kifogás lehetőségét biztosítja.

Felülvizsgálatban a felülbírálat

- az indítványhoz [Be. 423. § (4) bekezdés],
- a jogerős határozatban megállapított, s nem támadható tényálláshoz [Be. 423. § (1) bekezdés] és
- főszabályként a megtámadott határozat meghozatala idején hatályos jogszabályokhoz [Be. 423. § (2) bekezdés] kötött.

Felülvizsgálati eljárásban bizonyításnak nincs helye [Be. 419. § (1) bekezdés, 388. § (2) bekezdés].

A tényállás irányadósága azt jelenti, hogy felülvizsgálatban nemcsak maga a tényállás, hanem mindaz, ami a tényállás megállapításához vezetett, támadhatatlan: ennek megfelelően a

tényállás megalapozottsága, a bizonyítékok mikénti mérlegelése sem külön-külön, sem pedig egymás viszonyában nem vizsgálható. Nincs lehetőség a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységének s ezen keresztül a bűnösség kérdésének, valamint a - minősítéssel kapcsolatos, vagy más büntető anyagi jogi szabály sérelme nélkül - kiszabott büntetés, illetve annak mértéke vitatására.

A jogkövetkeztetések helyessége kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével vizsgálható.

Ezzel szemben valamennyi indítvány részben olyan eljárásjogi indokokat hozott föl, amelyek nem szerepelnek a Be. 416. § (1) bekezdésének c) pontjában konkrétan és kimerítően meghatározott, a felülvizsgálatra okot adó eljárási szabálysértések között.

Valójában az irányadó tényállás, illetve a bíróság mérlegelésének helyességét támadta, a bizonyítékok mikénti mérlegelését vitatta, átértékelését célozta, és ezen keresztül kifogásolta a bűnösség és a kiszabott büntetés megállapítását - ami felülvizsgálatban kizárt.

Az I. rendű terhelt védője az indokolási kötelezettség megsértését helyezte indítványának a középpontjába.

A Be. 416. § (1) bekezdésének c) pontja alapján felülvizsgálati ok a Be. 373. § (1) bekezdés III. c) pontja szerinti eljárási szabálysértés, és - miként a Be. 428. §-ának (2) bekezdése folytán felülvizsgálatban is - feltétlen hatályon kívül helyezést von maga után, ha a bíróság az indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan.

A Kúria előrebocsátja, hogy - és ebben osztotta a Legfőbb Ügyészség BF.2410/2012. számú átiratban kifejtett álláspontját - az eljáró bíróságok azonban a szükséges és elégséges mértékben eleget tettek az indokolási kötelezettségüknek. Az indítvány erre nézve téves.

Az indokolási kötelezettség megsértése akkor valósul meg, ha a megtámadott határozat oly mértékben hiányos, hogy nem állapítható meg belőle, mire alapította a bíróság a döntését, ezáltal ugyanis az érdemi felülbírálat lehetősége hiúsul meg (1/2007. BK vélemény C. pont). Az indokolási kötelezettség megsértése nem az indokolás bármely elemének hiányát, hibáját jelenti, hanem annál szűkebb terjedelmű, a törvény ugyanis csak a bűnösség megállapítása, a felmentés, az eljárás megszüntetése, a cselekmény jogi minősítése vagy a büntetés kiszabása, illetve az intézkedés alkalmazása tekintetében elmulasztott bírói indokoláshoz fűzi a hatályon kívül helyezés következményét [Be. 373. § (1) bekezdés III. pont], azonban ezen felülvizsgálati ok kapcsán nem vizsgálható ezek alkalmazásának anyagi jogi helyessége (BH 2012/32.).

A bírói értékelés eredménye az indokolási kötelezettség teljesítésével kapcsolatos vizsgálatnak nem tárgya, azaz vitássá nem tehető, mivel a mérlegeléssel szembeni, eltérő értékelést célzó támadás ezúton sem lehetséges, illetve az a Be. 423. § (1) bekezdésének megkerülését jelentené (amint jelen ügyben is ezt célozta az I. rendű terhelt védőjének az indítványa).

Ugyanis amíg a másodfokú és a harmadfokú bíróság a tényállást - ugyan korlátozottan és eltérő mértékben - kiegészítheti, s ehhez képest a bizonyítékokat mérlegelheti, a támadott határozatban megállapított tényálláshoz szigorúan kötött felülvizsgálat során erre nincs törvényi lehetőség.

Az I. rendű terhelt védője szerint a bíróság törvényes vád hiányában mondta ki az I. rendű terhelt bűnösségét 3 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségében, mert az ügyész úgy emelt vádat az I/II/1., I/II/2. és I/II/3. pontokat érintően, hogy az I. rendű terhelt részéről elkövetési magatartást nem nevesített, így a bűncselekmények pontos körülírása hiányzik.

A Be. 416. § (1) bekezdésének c) pontja alapján felülvizsgálati ok a Be. 373. § (1) bekezdés I. pontjának c) alpontja szerinti eljárási szabálysértés, és - miként a Be. 428. §-ának (2) bekezdése folytán felülvizsgálatban is - feltétlen hatályon kívül helyezés mellett az eljárás megszüntetését eredményezi, ha a bíróság törvényes vád hiányában járt el.

A Kúria megállapítja, hogy - miként a Legfőbb Ügyészség kifejtette a BF.2410/2012. számú átiratban - az eljáró bíróságok nem jártak el törvényes vád hiányában. Az indítvány erre nézve sem alapos.

A Be. 2. § (1) bekezdése szerint a bíróság ítélezése során törvényes vád alapján jár el. A Be. 2. § (2) bekezdése értelmében törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi.

A Fővárosi Főügyészség NF.13565/2007/131-I. számú vádiratában felrótt cselekmények az elsőfokú bíróság ítélete I. pontjának alapját képezték, a vádirat a 18. oldaltól a 21. oldal 1. bekezdésével bezárólag a II. pontban és azon belül részletezően a II/1., II/2. és II/3. - az elsőfokú ítéletben I/II/1., I/II/2. és I/II/3. számozású - pontokban pontosan körülírta a vád tárgyává tett magánokirat-hamisításban álló cselekményeket. A vádirat ezeket a cselekményeket felbujtóként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségeinek minősítette, s az adott pontokat meg is jelölte a 22. oldalon.

A Kúria megjegyzi, hogy az NF.13565/2007/131-I. számú vádiratban (az ott III. rendű, a bírósági eljárásban már) IV. rendű terheltnek - az I. rendű terhelt felbujtására - tettesként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségeinél a 23. oldal 1. bekezdésében nyilvánvaló elírással - miután e vádirat III. pontot nem tartalmazott - került megjelölésre a „III/I., III/II. és III/III.” pont.

A kifejtettek értelmében a benyújtott vádiratnak nemcsak a nem vitatott alaki legitimációja kétségtelen, hanem tartalmában eleget tett az alanyi, tárgyi és büntetőjogi meghatározottság, valamint személyre konkretizáltság törvényi követelményének is.

Az irányadó tényállás egyezik a vádbelivel és az I/II. tényállási pont bevezető szövege - miként arra a másodfokú bíróság helytállóan utalt - tartalmazza, hogy a „vádlottak a pénz eredetének leplezése és tényleges útjának elfedése érdekében a háttérben gazdasági ügyletek látszatát keltve további banki műveleteket végeztek”.

Az irányadó tényállásból továbbá egyértelműen kitűnik, miszerint a sértetti Zrt.-től érkező pénzt fogadó IV. rendű terhelt az I. rendű terhelt útmutatásának megfelelően cselekedett, amikor a pénzt nemcsak fogadta, de minden esetben jórészt tovább is utalta fiktív, éspedig a fiktív adásvétel jogcímén. Vádon túlterjeszkedésről, azaz törvényes vád hiányában eljárásról tehát nem lehet szó.

A felülvizsgálati indítványok közül egyedül az I. rendű terhelt védőjéé nem hivatkozott a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontjára, ugyanakkor nyilvánvaló, hogy e védő is áttételesen a bűnösséget vitatta.

A Be. 416. § (1) bekezdésének a) pontja alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor.

A Kúria előrebocsátja, hogy az alapügyben eljáró bíróságok nem sértettek törvényt, midőn megállapították a felülvizsgálattal érintett terheltek bűnösségét, és felrótt cselekményeiket is döntően a törvénynek megfelelően minősítették.

Az irányadó tényállás szerint

- a lízingtárgyak nem léteztek,
- a lízingkérelmek teljesítése, majd a lízingdíj fizetése alóli kibúvás érdekében esetenként a lízingbevevőként vagy szállítóként kiválasztott cégek képviselőivé csupán papíron lettek bizonyos személyek, s a vonatkozó áladatokat bejegyeztették a cégnyilvántartásba,
- a lízingkérelmekhez csatolt valótlan tartalmú magánokiratokban hamisan igazolták a lízingtárgyak meglétét, értékét, a szállító és

a lízingbevevő cégek közötti átadás-átvételét, a lízingbevevő cégek részéről a lízingtárgyak értékéhez igazodó önrésznek a szállító cégek részére befizetését,

- a sértetti Zrt.-t a lízingbevevő cégek fizetési képességére és fizetési készségére nézve megfélemtették, melynek következtében a sértetti Zrt. a kérelmekben megjelölteknek megfelelően a szállító cégektől adásvételi szerződéssel a lízingtárgyakat megvásárolta, a lízingbevevő cégekkel lízingszerződést kötött,

- a sértetti Zrt.-t kár érte, amikor a vételárat a szállító cégek által kiállított számlák alapján a szállító cégek bankszámláira átutalta,

- a lízingbevevő cégek a fizetési hajlandóságukat illetően a sértetti Zrt.-t tévedésben is tartva a lízingdíjat részben és csak egy-két hónapig fizették, így a sértetti Zrt. kára kisebb részben térült meg.

Az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos büntető törvény azonos tartalommal volt hatályban arra nézve, hogy

- csalást követ el, aki jogtalan haszonszerzés végett más tévedésbe ejt, vagy tévedésben tart és ezzel kárt okoz [Btk. 318. § (1) bekezdés];

- magánokirat-hamisítást követ el, aki jog vagy kötelezettség létezésének, megváltozásának vagy megszűnésének bizonyítására hamis, hamisított vagy valótlan tartalmú magánokiratot használ [Btk. 276. §];

- közokirat-hamisítást követ el, aki közreműködik abban, hogy jog vagy kötelezettség létezésére, megváltozására vagy megszűnésére vonatkozó valótlan adatot, tényt vagy nyilatkozatot foglaljanak közokiratba [Btk. 274. § (1) bekezdés c) pont].

A lízingszerződés az elkövetés és az elbírálás idején hatályos Ptk.-ban nem nevesített (atipikus) szerződés. Úgy írható körül, hogy lízingszerződés alapján a lízingbeadó köteles a lízingtárgy tulajdonjogát a lízingbevevő megbízásának megfelelően - adásvétel útján - megszerezni és meghatározott időtartamra a lízingbevevő használatába adni, a lízingbevevő pedig köteles a lízingtárgyat átvenni és lízingdíjat fizetni.

Tehát a lízingbeadó a szállítóval adásvételi szerződést, a lízingbevevővel pedig lízingszerződést köt.

A szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre [Ptk. 205. § (1) bekezdés]. Ennek megfelelően a lízingszerződés esetében is az egymáshoz képest két oldal szerződési akaratának találkozni kell ahhoz, hogy a szerződés valóságos polgári jogi kötelemmé legyen, ellenben, ha az egyik oldalon hiányzik a szerződési akarat, az felvetheti a büntetőjogi felelősség kérdését.

Jelentősége az ügyletkötéskori szándéknak van, ez pedig a sértett megtévesztésében áll, aminek a célzata is kétségtelen. Csalás kapcsán a teljesítőképesség és a teljesítési szándék nem ugyanaz, a bűnösség kérdését ez utóbbi - az ügyletkötéskori akarati tényező - dönti el (BH 2011/160. jogeset I. pont).

A jelen ügyben az esetleges teljesítőképességnek szerepe nem volt, a lízingbevevő teljesítőképessége lehet valós is az igénylés idején, sőt, akár a lízingdíj fizetésére a szerződésben előírt időtartam alatt mindvégig, ám nem ez lesz a lízingbevétel igénylő, majd nem fizető szándéka megítélendőségének az alapja.

A lízingdíj nem fizetése önmagában büntetőjogi felelősség megállapításához nem vezethet, mert a büntetőjog nem a polgári jogi kötelezettség pusztá nem teljesítését szankcionálja.

A csalás kizárólag a jogtalan haszonszerzést célzó elkövetés. Egy lízingügylet kapcsán - mindkét oldalról - nyilvánvaló a haszonszerzést szolgáló cselekvés. A haszonszerzés azáltal válik jogtalanná, azaz a lízingbevevő cselekvése akkor irányul jogtalan haszonszerzésre, ha a szerződés megkötésével lezáruló lízingigénylési folyamat során eleve nincs teljesítési szándéka, és ennek folyományaként téveszti meg a lízingbeadót a teljesítési szándéka, és esetlegesen a teljesítési képessége tekintetében, majd jut a lízingbeadónál kárként jelentkező haszonhoz. A megtévesztéssel jogtalan haszonszerzést célzó és a megtévesztettnél kárt okozó csalárd (turpis) magatartás a büntetendő.

A jelen ügyben erről van szó, ami az irányadó tényállás alapján eredményesen nem vitatható.

Az elsőfokú ítélet irányadó tényállása ugyanis tartalmazza, hogy a sértetti Zrt.-t - az e céggel kapcsolatot tartó, az e cég felé magát fiktív néven másnak kiadó (22. oldal 7. bekezdés, 35. oldal 2. bekezdés) - I. rendű terhelt és egy esetben az V. rendű terhelt tévesztette meg (21. oldal I. pont utáni 1. bekezdés), valamint a további terheltek azzal működtek közre, hogy a III. rendű terhelt bejegyeztette magát a lízingbevevő cég képviselőjeként (34. oldal II. pont utáni 2. bekezdés), a VIII. rendű terhelt közreműködése és segédkezése rendszeres volt a lízingügyletek lebonyolításában, beszerezte a nullás adóigazolást (23. oldal 6. bekezdés, 29. oldal utolsó bekezdés, 94. oldal 3. bekezdés) és a X. rendű terhelt aláírta a lízingszerződést (26. oldal 7. bekezdés).

Mindezt meghaladóan az elsőfokú ítélet irányadó tényállása szerint az I. rendű terhelt előzetesen megállapodott az elkövetésekben - másokon túl - a III. rendű és a X. rendű terhelttel (94. oldal 3. bekezdés), az V. rendű terhelttel (94. oldal 5. bekezdés), a VIII. rendű terhelttel (23. oldal 5. bekezdés, 94. oldal 3. bekezdés).

Ezek egyértelmű tények, és a tényből tényre következtetéssel megalapozott tényállás megfelelő alapot ad a jogkövetkeztetések levonására is, így kétséget kizáró módon megállapítható cselekvőségük szándékossága, így valamennyi terhelt bűnössége a csalásban.

Az I. rendű terhelt védője hivatkozott a 3/2009. BJE számú jogegységi határozatra, ami kimondja, hogy „nem állapítható meg a csalás [Btk. 318. §] bűncselekményében a bűnössége annak a terheltnek, akinek a kölcsön felvételekor szándékában áll a kölcsön visszafizetése, és ennek a reális lehetősége is adott, de a hitel megszerzése érdekében a piaci alapú kölcsön folyósításának feltételei tekintetében a hitelintézetet tévedésbe ejti és a pénzügyi intézmény e megtévesztése folytán folyósítja részére az igényelt kölcsönt. Az ilyen cselekmény a Btk. 297/A. §-ában foglalt feltételek (úgy, mint a gazdasági tevékenység gyakorlásához folyósítandó hitel nyújtása érdekében valótlan tartalmú okirat felhasználása) esetén hitelezési csalás büntettének minősülhet" (1. pont). Továbbá a „hitelintézet megtévesztésével megszerzett pénzkölcsön rendszeres törlesztése, illetve visszafizetése általában a visszafizetési szándék komolyságára és a károkozási szándék hiányára utal" (2. pont). (ld. BH 2010/268. jogeset)

A megjelölt jogegységi határozatban vázolt helyzet a jelen ügyben nem állt elő, mivel a sértetti Zrt. tévedésbe ejtése jogtalan haszonszerzés érdekében, és éppen azáltal történt, hogy lízingtárgy sem volt, és eleve hiányzott a lízingdíj fizetésének a szándéka, ezáltal a sértett kára azonnal bekövetkezett a vételár összegének átutalásával. Ezt követően már csak a kár megtérülése/megtérítése kerülhet szóba.

A Btk. 297/A. §-a szerinti hitelezési csalás felvetése valójában tényálláson kívüli körülményre hivatkozás, hiszen az I. rendű terhelt védője a csalás és a hitelezési csalás megkülönböztető kritériumainak megítéléséhez szükséges tényállás megállapítását hiányolja, ámde ez kizárt, merthogy a fiktív lízingügyletek révén az elkövetők a vételárhoz kívántak hozzájutni, nem pedig gazdasági tevékenység gyakorlásához folyósítandó hitelhez.

A VIII. rendű terhelt védője felvetette, hogy a VIII. rendű terhelt tekintetében összegzett kárt az elsőfokú bíróság és a másodfokú bíróság eltérő összegben jelölte meg, s abból következik, hogy a másodfokú bíróság nem állapította meg a VIII. rendű terhelt bűnösségét a H.-M Kft.-féle (I/2/1. tényállási pontbeli) lízingcsalásban, bár fel sem mentette ezen vád alól.

Valójában a másodfokú bíróság az összegezésekor nyilvánvaló számolási hibát vétele figyelmen kívül hagyta az I/2/1. tényállási

pont szerint okozott 9.071.000 forint kárt.

A VIII. rendű terhelt védője szerint a bírói gyakorlat alapján a csalás bűnsegélyéhez szükséges, hogy a bűnsegéd részesüljön a csalással megszerzett vagyoni előnyből, de ilyen megállapítás a tényállásban nincs.

Ez az álláspont téves. Ilyetén ítélezési gyakorlat nincs. A csalás vonatkozásában sem a tettesnél, sem a részeseknél, így a bűnsegédnél sem követelmény a szerzett vagyoni előnyből részesedés, és legalábbis a minősítés szempontjából közömbös, hogy az elkövetés kapcsán ki gyarapodik.

Az elsőfokú bíróság hallgatólagosan, a másodfokú bíróság kifejezetten megfogalmazva a családi ügyletek tényleges lebonyolítását tettesi magatartásként, és a lízingszerződés megkötésében formálisan résztvevőket bűnsegédi magatartásként minősítette.

Ezzel az állásponttal a Kúria nem ért egyet. A szerződéskötés folyamatában meghatározó az annak eredményeként megkötött szerződés, merthogy a szerződés rögzíti (perfektuálja) a szerződő felek akaratát, s kizárólag a ténylegesen is megkötött szerződés következtében keletkezik jog és kötelezettség. Ezért a szerződéskötéssel megvalósuló csalás esetében tettes a szerződést csalárd (turpis) módon megkötő fél, ebből következően pedig az, aki a turpisan szerződő felet a megkötésre rábírta, az a felbujtó, míg a szerződéshez ugyancsak turpis módon segítséget nyújtó a bűnsegéd. Amikor pedig a csalást valamely terhelt egy lízingügylet kapcsán követte el, értelemszerűen nem lehet helytálló a folytatólagosság megállapítása.

Az I. rendű terhelt a csalást rendre felbujtóként követte el azzal, hogy a felbujtásba az egyébkénti bűnsegédi magatartásai beleolvadtak, valamint az I/1/3/b. tényállási pontban őt magát előbb - az I/1/3/a. tényállási pontbeli ügylet dokumentációját is átadó - V. rendű terhelt bujtotta fel a hozzáfordulással, és csak azután határozta el az I. rendű és az V. rendű terhelt az elkövetést, azaz itt két felbujtója van a csalásnak, merthogy a felbujtó felbujtója is felbujtó.

A I. rendű terhelt egyedül a II. tényállási pontbeli csalás esetében bűnsegéd. A III. rendű és a VIII. rendű terhelt egyaránt bűnsegéd. A X. rendű terhelt a szerződéseket a lízingbevevő cég részéről a szerződés aláírójaként társtettes, mert a lízingszerződés és az adásvételi szerződés a sajátos konstrukció miatt szerződési egységet képez, így az ő társtettése a szerződéseket a szállító cég részéről aláíró (IV. rendű terhelt).

A másodfokú bíróság az ítélete 19. oldal 3. bekezdésének utolsó mondatában rögzítette: „A bűncselekmény minősítésében nem juthat kifejezésre, hogy egy részecselekmény (az I/1/3/a. pont) kísérleti szakban rekedt”.

A Kúria ezt nem osztotta, ugyanis az ügyész az NF.13565/2007/131-I. számú vádiratban a I/1/3/a. pont kapcsán az I. rendű terhelt ellen vádat nem emelt, sem a vádbeli, sem az irányadó tényállás nem tartalmaz részéről semmiféle cselekvőséget.

A Kúria jelzi, hogy a másodfokú bíróság ítéletének kifogásolt megállapítása ellentmondásos volt, mert ugyanezen I/1/3/a. pont kapcsán azt már helyesen látta meg, miszerint az V. rendű terhelt tekintetében sem tartalmazott a vádirat felrótt cselekvőséget.

A Kúria megjegyzi, hogy az I/1/2/b. pont kapcsán - az I/II/1. pontból láthatóan - a sértetti Zrt. kétszer 8.101.049 forintot, az összesen 16.202.098 forintot (és nem 16.202.096 forintot) utalt át.

A csalás kapcsán a felülvizsgálattal érintett terheltek vonatkozásában - az irányadó tényállás szerint - a következő a közösség:

I. rendű terhelt

I/1/1/b. pont: 16.202.098 Ft kár, ebből megtérült 2.019.803 Ft,
I/1/2/b. pont: 44.534.700 Ft kár, ebből megtérült 1.398.870 Ft,
I/1/3/b. pont: 47.388.000 Ft kár, ebből megtérült 970.714 Ft,
I/2/1. pont: 9.071.000 Ft kár, ebből megtérült 435.971 Ft,
I/2/2. pont: 8.865.000 Ft kár, ebből megtérült 168.679 Ft,
II. pont: 52.826.004 Ft kár, ebből megtérült 2.803.938 Ft
- mindösszesen: 178.889.802 Ft kár, ebből megtérült 7.797.975 Ft.

III. rendű terhelt

II. pont: 52.826.004 Ft kár, ebből megtérült 2.803.938 Ft.

V. rendű terhelt

I/1/3/b. pont: 47.388.000 Ft kár, ebből megtérült 970.714 Ft.

VIII. rendű terhelt

I/1/1/b. pont: 16.202.098 Ft kár, ebből megtérült 2.019.803 Ft,
I/1/2/b. pont: 44.534.700 Ft kár, ebből megtérült 1.398.870 Ft,
I/2/1. pont: 9.071.000 Ft kár, ebből megtérült 435.971 Ft
- mindösszesen: 69.807.798 Ft, ebből megtérült 3.854.644 Ft.

X. rendű terhelt

I/1/2/b. pont: 44.534.700 Ft kár, ebből megtérült 1.398.870 Ft.

A különféle valótlán tartalmú magánokiratok felhasználása a sértetti Zrt. felé a csalás elkövetése érdekében éppúgy megtörtént,

miként az is, hogy az érintett terheltek közreműködtek valótlan tény és egyéb adat cégnyilvántartásba bejegyeztetésében.

Tehát a magánokirat-hamisítás és a - senki által nem támadott - közokirat-hamisítás egyaránt törvényi tényállásszerű, erre nézve a Kúria egyetért a bűnösség megállapításával, és döntően a minősítéssel is.

A Kúria megjegyzi, hogy a másodfokú bíróság az I. rendű terhelt terhére rótt magánokirat-hamisítási cselekményeknél helyesen 13 esetet jelzett (ítélet 26. oldal 2. bekezdés), de azok körében elmaradt az I/1/1/b. pontbeli 1 eset megjelölése.

A Kúria észlelte, hogy a másodfokú bíróság az ítélete 26. oldalának 1. bekezdésében tévesen helyezkedett arra az álláspontra, miszerint a magánokirat-hamisítások rendbelisége a lízingügyletek számához igazodik.

A valótlan tartalmú magánokiratok felhasználásában álló cselekmények ugyanis az azonos sértett sérelmére folytatólagosan elkövetett csalás mellett helytálló minősítéssel folytatólagosan elkövetettek, és így 1 rendbeli magánokirat-hamisítás vétsége valósult meg.

Ugyanis: a magánokirat-hamisítás folytatólagosan elkövetett, ha a hamis, hamisított vagy valótlan tartalmú - ugyanazon vagy több - magánokiratot ugyanazon jogviszonyból származó jog vagy kötelezettség létezésének, megváltoztatásának vagy megszűnésének bizonyítására többször használják, és a folytatólagosság egyéb törvényi feltételei is fennállnak [BKv 36.].

A jelen ügyben ugyanazon „jogviszonyon” a sértetti Zrt. megkárosítása értendő, ami a valamennyi lízingügylettel kicsalt és átutalt vételárak együtteséből tevődött össze.

A VIII. rendű terhelt védője szerint az, hogy a VIII. rendű terhelt nullás adóigazolást szerzett be a H.-M Kft. részére (I/2/1. pont), alkalmatlan csalási cselekmény bűnsegédi magatartásának, de még a magánokirat-hamisítás megállapítására is, mert azt csak az adóhatóságnál követhetett volna el.

A nullás adóigazolást az irányadó tényállás a lízingkérelemhez becsatolt valótlan tartalmú magánokiratok közé sorolja (elsőfokú ítélet 29. oldal utolsó előtti bekezdés), és azért is közömbös a nullás-jelleg, mert egy ilyen igazolás voltaképpen egy cég tényleges, mégha nem is adózó működését igazolja az adóhatóság részéről.

Ekként nincs alkalmatlanság sem a csalás, sem a magánokirat-

hamisítás vonatkozásában.

Az irányadó tényállás szerint

- a sértetti Zrt. a tőle kicsalt vételárat az igényt követve a IV. rendű terhelt szállító cégének 2 pénzügyi intézménynél vezetett bankszámláira utalta át,
- az érintett terheltek a pénz eredetének leplezése és tényleges útjának elfedése érdekében a háttérben gazdasági ügyletek látszatát keltve további banki műveleteket végeztek: az I. rendű terhelt útmutatásának megfelelően a IV. rendű terhelt a pénzt, saját díját levonva, a nem létező lízingtárgyak beszerzésére hivatkozással továbbutalta több terhelt, köztük a X. rendű terhelt által képviselt cég bankszámlájára,
- majd ezek a terheltek a pénzt felvették, illetve újabb fiktív jogcímet teremtve továbbutalták,
- az érintett terheltek az elvégzett pénzügyi tranzakciók eredményeként a bűncselekményből származó pénz azonosságát megváltoztatva, gazdasági tevékenységből, legális forrásból származóként feltüntetve jutottak hozzá.

Az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos büntető törvény a pénzmosásra nem azonos tartalommal volt hatályban. A másodfokú bíróság az összevetésüket elvégezte (ítélet 27. oldal 6. bekezdésétől a 29. oldal 4. bekezdésével bezárólag), s azzal a Kúria egyet is ért.

A Kúria a vonatkozó okfejtést ugyanakkor pontosítja. Az elkövetéskor hatályos Btk. 303. §-ának (1) bekezdése és az elbíráláskor hatályos Btk. 303. §-ának (3) bekezdése egyaránt felöleli a szabadságvesztéssel büntetendő saját elkövetésű bűncselekményből származó dolog ezen eredetének leplezése céljából a dologgal összefüggésben bármilyen pénzügyi művelet (tevékenység) végzését, s értelemszerűen pénzügyi műveletnek (tevékenységnek) tekintendő a banki átutalás is.

Az elkövetéskor hatályos Btk. 303. §-a (2) bekezdésének a) és b) pontjai, illetőleg az elbíráláskor hatályos Btk. 303. §-a (4) bekezdésének a) és b) pontjai egyaránt 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel rendelik büntetni az üzletszerűen és a különösen nagy, vagy ezt meghaladó értékre elkövetést.

Következésképpen a másodfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az elbíráláskor hatályos büntető törvény nem biztosít enyhébb elbírálást, ezért a pénzmosás vonatkozásában - is - az elkövetéskori büntető törvény alkalmazandó [Btk. 2. §].

Az I. rendű terhelt védője az indítványában úgy vélte, hogy a pénzmosás valójában a csalás büntetlen utócselképe.

Az I. rendű terhelt védőjének hivatkozása mögött - aktuálisan - a BKv 29. számú vélemény I. pontja áll, miszerint „Az idegen vagyon kezelésével megbízott személy azzal, hogy a sikkasztás, hűtlen kezelés vagy a szándékos rongálás által okozott hiányt (kárt, vagyoni hátrányt) a sértett megtévesztésével utóbb eltünteti vagy csökkenti, a sikkasztás, hűtlen kezelés vagy szándékos rongálás mellett a csalást nem követi el”.

A hivatkozás nem helytálló, mert a jelen ügyben a pénzmosás nem az idézett vélemény szerinti idegen vagyon kezelésével megbízott elkövetőknek lett felróva, akik nem is sikkasztást, hűtlen kezelést vagy szándékos rongálást, hanem csalást követtek el, s az ezáltal okozott kárt sem a sértett megtévesztésével leplezték.

A pénzmosás különben sem vagyon elleni bűncselekmény, mivel a gazdasági bűncselekmények, közelebbről a gazdálkodási kötelességeket és a gazdálkodás rendjét sértő [Be. XVII. Fejezet I. cím] bűncselekmények egyike.

A hivatkozásban megjelenő álláspont azért is tarthatatlan, mert a törvény a pénzmosást, mint valamely - az elkövetés idején saját elkövetésű - szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekményből származó dolog valóságos eredetét leplező cselekményt kifejezetten kiemelte a lehetséges „utócsselekmények” köréből. Éppen azért, mert pénzügyi (banki) művelet tárgyává válva különösképpen alkalmas a valós eredet leplezésére, ami önmagában veszélyes a társadalomra, ezért nem engedi a bűnös úton szerzett dolog (jellemzően pénz) „tisztára mosását”.

Az I. rendű terhelt védője szerint az átutalások jogcíme a lízingtárgyak beszerzésének ellenértéke volt, s így a bűncselekményből származó dolog eredetének leplezésére alkalmatlan volt a tanúsított magatartás.

Az I. rendű terhelt védőjének álláspontja téves. A pénzmosás ugyanis éppen azzal valósult meg, hogy banki művelet tárgyává vált a IV. rendű terhelt cégének bankszámláira a sértetti Zrt.-től érkezett pénznek a továbbutalása fiktív jogcímen. A továbbutalásnak nem lehetett legális jogcíme a lízingtárgyak beszerzésének ellenértéke, merthogy az elkövetői oldalról eleve fiktív volt a lízingügylet.

A pénznek banki művelet körében történt fiktív jogcímű továbbutalása a külvilág szereplői számára az illegális eredetet felismerhetetlenné tette, azaz legálisnak mutatkozó eredetet keletkeztetett.

A védői indítványok - az V. rendű terhelt védője kivételével - hivatkoztak a Be. 416. §-a (1) bekezdésének b) pontjára is, azaz a

kiszabott büntetést törvénysértőnek is találták. Ezt hangsúlyosan a VIII. rendű terhelt védője kifogásolta: szerinte a kiszabott büntetés egyébként is törvénysértően súlyos, nincs figyelemmel a belső arányosságra sem.

A Be. 416. § (1) bekezdésének b) pontja alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki. A büntetés önmagában viszont csakis akkor eshet felülvizsgálat alá, ha a kiszabott büntetés, illetve annak neme és mértéke a törvény valamely mérlegelést nem tűrő rendelkezésébe ütközik (BH 2012/239.).

A jelen ügyben az I. rendű, a III. rendű, az V. rendű, a VIII. rendű és a X. rendű terheltet érintően az indítványok ténylegesen nem a felrött cselekmények minősítését, hanem az érintett terheltek bűnösségének a megállapítását sérelmezték, ami a fentiek alapján nem bizonyult eredményesnek.

A jogerős határozatban alkalmazott minősítéshez képest pedig nem lehet szó törvénysértő büntetés kiszabásáról azért sem, mert a büntetések neme és mértéke egyik terhelt tekintetében sem sértett mérlegelést nem tűrő törvényi rendelkezést.

Ami végül az I. rendű terhelt kérését illeti. Az alapügyben eljáró bíróságok az elkövetéskori büntető törvényt alkalmazták, ám az a feltételes szabadságnak a Btk. 48. § (1) bekezdés 1. mondata szerinti megszüntetendőségét még nem írta elő. Erre a 2011. január 1-től hatályos módosítást követően lehetett sort keríteni. Másként fogalmazva, az I. rendű terhelt feltételes szabadságát a másodfokú bíróságnak csakis akkor kellett volna megszüntetnie, amennyiben az alapügyben az elbíráláskor hatályos büntető törvényt alkalmazták volna.

Ekként a Kúria - miután nem észlelt más olyan eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a felülvizsgálati indítványoknak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat az I. rendű, III. rendű, V. rendű, VIII. rendű és X. rendű terheltek tekintetében a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatát pedig a Be. 416. § (4) bekezdésének b) pontja kizárja. Az esetleges újabb indítvánnyal kapcsolatos figyelmeztetés a Be. 418. §-ának (3) bekezdésén alapul azzal, hogy a bíróság - a Be. 421. §-ának (3) bekezdése szerinti feltételek fennállása esetén - az elutasító határozat hozatalát is mellőzheti.

Budapest, 2013. május 28.

Dr. Márki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Feleky István s.k.
előadó bíró, Dr. Székely Ákos s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

írnok
BÉ